

Arrest

**nr. 259 618 van 26 augustus 2021
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. GASPART
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 14 april 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juli 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. GASPART en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 7 maart 2019.

1.2. Op 30 juli 2020 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 maart 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de bestreden beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Nicaraguaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 28 mei 1978 te Managua in de staat Managua. Uw vader trok in de jaren tachtig naar de Verenigde Staten waar hij asiel kreeg, en verblijft aldaar net zoals uw broer en zus die het Amerikaans staatsburgerschap hebben verkregen. Uw moeder M. C., Z. woont en werkt momenteel in België zonder geldige verblijfsdocumenten. Ze zit in een medische procedure om haar verblijf te regulariseren. Uw oom F. C., J. J. (o.v. X) en uw nicht M. Z., L. D. (o.v.X) verblijven ook in België en zijn erkend als vluchteling. Uw tante F. C., M. woont ook in België en is gehuwd met iemand die verblijfspapieren heeft. U heeft samen met uw ex-partner V. M. V. M. een zoon L. V., C. J. (o.v. X) die bij u in België verblijft.

U woonde vanaf uw zeven jaar op hetzelfde adres als uw moeder en in 2012 verliet u Nicaragua met uw toenmalige partner P. G., E. M. (o.v. X) om naar België te reizen met een toeristenvisum. Jullie besloten om in België te blijven. Uw zoon C. J. verbleef toen in Nicaragua met zijn moeder. Tijdens een controle van de Belgische autoriteiten in november 2016 werd vastgesteld dat u niet over geldige verblijfspapieren beschikte en u kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten. Omwille van financiële redenen kon u pas later een vliegticket bekomen en verliet u België weer in mei 2018. U verbrak de relatie met Maribel en keerde terug naar het huis van uw moeder in Managua waar u eerder steeds woonde. U trachtte opnieuw werk te zoeken en het contact met uw zoon te herstellen.

Uw zoon vertelde u dat hij en zijn moeder Michelle eerder aanwezig waren geweest toen paramilitairen van de Sandinistische regering in een winkelcentrum begonnen te schieten. Dit gebeurde in april 2018, en dus net voor u terug was gekeerd vanuit België. U was erg aangegrepen door deze gebeurtenis want op 20 april 2018 was uw achterneef L. M. J. C., de zoon van uw nicht M. Z. L. D. (o.v. X), doodgeschoten tijdens een straatprotest tegen de regering. Zodus dacht u dat hetzelfde kon gebeuren met uw zoon.

In de tweede of derde week van mei 2018 kwam een groep van Sandinistische sympathisanten langs bij u thuis. Ze vroegen info over u, over uw moeder, over uw broer en uw zus, maar ook over uw nicht L.. Ze wilden eveneens weten waar u zich zoal mee bezighield en of u de enige was die daar in de woning woonde. De Sandinisten vroegen of uw moeder of uw nicht L. bij u woonde. U antwoordde dat dit niet het geval was, waarop ze vroegen of er een manier was waarop u haar kon bereiken en of u haar contactgegevens had, maar u repliceerde van niet.

U kwam te weten dat uw nicht M. Z., L. D. (o.v. X), de moeder van de doodgeschoten J. C., tegen de dood van haar zoon protesteerde vanuit België. Zo had ze bijvoorbeeld ook vragen gesteld aan de consul van Nicaragua. Uw moeder bezorgde u hiervan een video. Op een gelijkaardige manier heeft M. G., de zus van J. C., een aanklacht ingediend bij de afdeling van de mensenrechten in Nicaragua omwille van de dood van haar broer. G. kreeg hierdoor te maken met bedreigingen en moest drie keer verhuizen. Op een gegeven moment vroeg uw nicht M. Z., L. D. (o.v.X) aan haar dochter G. om haar protesten te staken uit vrees voor vergelding. G. stemde hiermee in en woont in tegenstelling tot haar moeder nog wel in Managua. U denkt dat de Sandinisten bij u langskwamen omdat ze informatie nodig hadden over voornoemde familieleden. De Nicaraguaanse regering gaat op die manier tekeer tegen familieleden van slachtoffers met pesterijen en bedreigingen, en in sommige gevallen volgen er ook arrestaties.

Verder werd een achterneef van u genaamd M. D., zoon van de dochter van uw oom van moederszijde M. M., ontvoerd door een paramilitaire groepering. Hij werd mishandeld en naakt in een put gegooid. Zijn ontvoerders schoten in de put maar geen enkel schot raakte hem. D. kon zich uit de put bevrijden en deed aangifte bij een mensenrechtenorganisatie. Dit incident verscheen in een persbericht van 28 mei 2018. De reden voor zijn ontvoering en mishandeling was volgens u omdat D. deelnam aan de anti-regeringsprotesten en de oppositie financieel steunde. U weet niet waar hij momenteel verblijft. Een andere neef genaamd M. V., die vroeger ook in het huis van uw moeder woonde, postte zaken op de sociale netwerken over de incidenten in Nicaragua. Hierdoor kreeg hij te maken met bedreigingen en moest hij het land verlaten met z'n kinderen. Hij woont nu in de Verenigde Staten.

Eind mei 2018 was uw zoon bij een tweede incident betrokken zoals toen eerder in de winkelzone. Deze keer was het op het marktplein vlakbij waar hij woonde. De paramilitairen stapten uit een bestelwagen en schoten naar de verkooppunten op de markt.

Uw zoon had geen andere mogelijkheid dan zich op de grond te gooien en kon nergens naartoe. Toen hij terug thuis was vertelde hij aan z'n moeder en grootmoeder wat er was gebeurd en later heeft hij u er ook over verteld. Naar aanleiding van dit incident besloot u om met uw zoon Nicaragua weer te verlaten. U vroeg een paspoort aan voor uw zoon en u, en regelde een officiële toestemming van zijn moeder om met hem naar het buitenland te mogen reizen. Uw idee was om naar de Verenigde Staten te reizen maar sinds mei 2018 tot november/december 2018 was het consulaat gesloten waardoor u geen visum kon krijgen voor de Verenigde Staten.

In juli 2018 kwam opnieuw een groep sympathisanten van de regering naar uw huis. Ze kwamen om info vragen over uw moeder, over uw broer en zus. Ze wilden ook weer weten waar u zich mee bezighield, of u aan het werk was en of u deelnam aan de protesten tegen de regering.

Op 14 of 15 juli 2018 kreeg u te maken met een derde en laatste bezoek vanwege die fanatieke groepen van de regering, en dit keer uitten ze een soort bedreiging. Ze vroegen waarmee u zich bezighield, welk werk u deed en of u deelnam aan protesten tegen de regering. Op deze laatste vraag antwoordde u ontkennend waarop de Sandinisten u een nieuwe wet lieten zien die de regering had goedgekeurd tegen het terrorisme. Als iemand zou gaan protesteren wordt die als terrorist beschouwd. Dus als u aan zulke activiteiten zou deelnemen dan betekent dat u een gevangenisstraf van vijftien à twintig jaar zou riskeren.

Halverwege augustus 2018 wilde de politie uw zoon en enkele van zijn vrienden arresteren omdat ze nog na de avondklok van 18u aan het spelen waren op een pleintje. Dankzij de moeders van zijn vrienden kon vermeden worden dat ze meegenomen werden.

U verliet Nicaragua samen met uw minderjarige zoon L. V., C. J. (o.v. X) op 18 februari 2019 en reisde per vliegtuig via Panama en Nederland naar België waar jullie de volgende dag aankwamen. U diende op 7 maart 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U vreest bij een terugkeer naar Nicaragua dat u opnieuw diezelfde repressie moet ondervinden vanwege fanatieke groeperingen die regeringsgezind zijn en vanwege de paramilitairen. U vreest bij een terugkeer naar Nicaragua voor uw zoon niet alleen dat hij zoals uw neef zou kunnen omkomen door geweld van de regering en de Sandinisten, maar ook dat hij door hen zou kunnen worden gerekruteerd. De Sandinisten viseren namelijk jongeren om hen te doen toetreden zodat ze hen kunnen indoctrineren met hun ideologie. Ze trachten jongeren met geld en allerlei beloftes te overtuigen. U vreest eveneens dat uw zoon niet langer naar een privéschool zal kunnen gaan in Nicaragua omdat u deze kosten niet kan betalen. Hierdoor zal hij dus naar een publieke school moeten gaan, waar hij zal worden geïmpregneerd met de (politieke) ideologie van de Sandinisten en de president Daniel Ortega. Tot slot vreest u dat uw zoon geen sociaal leven met leeftijdsgenoten zal kunnen leiden omdat jongeren zich moeten inschrijven voor (sport)activiteiten bij de Sandinisten, alsof ze sympathisanten zijn van de regering. Diegenen die zich niet laten registreren kunnen niet deelnemen aan deze activiteiten.

Uw nicht M. Z., L. D. (o.v. X) had Nicaragua reeds sinds februari 2017 verlaten omwille van economische redenen. Naar aanleiding van de dood van haar zoon J. C., haar protesten hiertegen en de bedreigingen die ze van de Nicaraguaanse autoriteiten nadien ondervond, diende ze op 3 september 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 1 maart 2019 besloot het CGVS haar de vluchtelingenstatus toe te kennen.

Uw voormalige partner P. G., E. M. (o.v. X) heeft België niet meer verlaten sinds jullie hier in september 2012 als toeristen aankwamen. Op 8 november 2018 diende zij een verzoek om internationale bescherming in. Zij vreesde om vervolgd te worden door de Nicaraguaanse overheid omwille van haar vermeende steun aan twee dissidente familieleden. Op 6 december 2019 nam het CGVS de beslissing om haar de vluchtelingenstatus, alsook de subsidiaire beschermingsstatus, te weigeren. Maribel tekende tegen deze beslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest van 25 augustus 2020 (arrestnr 240041) bevestigde de RvV de beslissing van het CGVS voor uw vroegere partner Maribel.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende originele documenten voor: uw paspoort en dat van uw zoon, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de toestemming om met uw zoon naar het buitenland te reizen. Daarnaast legt u afdrukken neer van Whatsapp-conversaties tussen uw moeder en uw nicht L. D., twee internetartikels over de dood van uw achterneef J. C., en internetartikels over de algemene (veiligheids)situatie in Nicaragua. U legt ook een kopie van de Amerikaanse verblijfskaart van uw vader neer.

Ten slotte legt u nog een usb-stick neer met daarop tientallen foto's, (nieuws)artikels en (nieuws)video's betreffende de veiligheidssituatie in Nicaragua, en scans van de identiteitskaart en het geboortecertificaat van V., en scans van de voornoemde stukken die u reeds indiende in fysieke vorm.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient voorts geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat uw laattijdig definitief vertrek uit Nicaragua uw vrees voor de Nicaraguaanse autoriteiten sterk relativeert. Sinds een maand voor uw laatste terugkeer naar Nicaragua kende u en uw familie problemen en incidenten die u besloten uw land te verlaten. Zo was er in april 2018 de beschieting door paramilitairen in een winkelcentrum waarbij uw zoon en zijn moeder Michelle aanwezig waren (zie notities persoonlijk onderhoud op het CGVS, hierna CGVS, p.7). Op 20 april 2018 was uw achterneef L. M. J. C., de zoon van uw nicht M. Z. L. D. (o.v. X), doodgeschoten tijdens een straatprotest tegen de regering waardoor u dacht dat hetzelfde kon gebeuren met uw zoon (CGVS p.7). Vervolgens kreeg u niet lang na uw aankomst in Nicaragua vanaf mei 2018 tot 14 of 15 juli 2018 tot drie keer een thuisbezoek van Sandinistische sympathisanten waarbij ze info over u en uw familieleden vroegen, en ze de laatste keer een soort van bedreiging uitten (CGVS p.3,8-10,12,15). U verklaarde hierbij zelfs dat de Nicaraguaanse regering op die manier tekeer gaat tegen familieleden van slachtoffers met pesteringen en bedreigingen, en in sommige gevallen volgen er ook arrestaties (CGVS p.8). Verder werd een achterneef van u genaamd M. D. omwille van zijn deelname aan anti-regeringsprotesten en het financieel steunen van de oppositie ontvoerd, mishandeld en naakt in een put gegooid waarna op hem werd geschoten (CGVS p.11). Dit incident verscheen in een persbericht van 28 mei 2018 (CGVS p.11). Eind mei 2018 was uw zoon aanwezig bij een tweede schietincident op het marktplein vlakbij waar hij woonde (CGVS p.9). Naar aanleiding van dit incident besloot u om met uw zoon Nicaragua definitief te verlaten (CGVS p.9). U vroeg een paspoort aan voor uw zoon en u, en regelde een officiële toestemming van zijn moeder om met hem naar het buitenland te reizen (CGVS p.9). U bekwam voornoemde documenten op 1 juni 2018 (zie ingediende documenten nrs 1 en 4). Halverwege augustus 2018 werd uw zoon en enkele van zijn vrienden dan bijna gearresteerd door de politie omdat ze nog na de avondklok van 18u aan het spelen waren op een pleintje (CGVS p.10). U en uw zoon verlieten Nicaragua echter pas op 18 februari 2019 (CGVS p.6). Dat u nog acht maanden wachtte om effectief uw land te verlaten is dan ook een houding die niet consistent is met de door u beweerdte vrees. Uw argumentatie dat uw aanvankelijke idee was om naar de Verenigde Staten te reizen, maar dat u geen visum kon krijgen omdat het consulaat sinds mei 2018 tot november/december 2018 gesloten was, kan niet overtuigen (CGVS p.9-10). Indien u, zoals uzelf zegt, een vrees voor vervolging had op basis van bovenstaande motieven kan verwacht worden dat u toch doortastender zou handelen en uw land van herkomst sneller zou verlaten. Indien u werkelijk in een precaire situatie verkeerde en een vrees koesterde, is het opmerkelijk dat u niet eerder terugreisde naar België waar u reeds van september 2012 tot mei 2018 verbleef en over een bestaand familiaal netwerk beschikte (CGVS p. 3-5,8; verklaring DVZ d.d. 12/08/2019 vraag 12,20,27,29). Dit te meer daar de reis van u en uw zoon naar België geheel werd gesponsord door uw moeder (CGVS p.6,13). U had dan ook zeker geen financiële redenen om niet eerder het land te verlaten.

Inzake de incidenten die uw zoon meemaakte, zijnde de twee schietpartijen in een winkelcentrum en op een markt, moet opgemerkt worden dat uw zoon louter een toevallige aanwezige was en dat hij niet persoonlijk werd gevisieerd (CGVS p.7-9). U verklaart immers dat uw zoon en zijn moeder bij het eerste incident in het winkelcentrum waren om boodschappen te doen, en dat de ouders tekeer gingen zonder dat er een reden of uitleg voor is (CGVS p.8).

Bij het tweede incident zouden de paramilitairen de winkeliers hebben geïseerd die deel hadden genomen aan protesten of die op de één of andere manier gelinkt werden aan die protesten (CGVS p.9). U meent dat men instabiliteit en angst wilde opwekken bij de bevolking (CGVS p.9). Hoe betreurenswaardig bovenstaande incidenten ook mogen zijn, uit deze incidenten kan dan ook in hoofde van uw zoon geen verband worden afgeleid met één van de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Het louter gegeven dat het niet kan uitgesloten worden dat men bij terugkeer een doelwit kan worden van criminelen, is niet voldoende ernstig om binnen het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2 B van de Vreemdelingenwet te vallen of dit bereikt niet het minimum niveau van hardheid om onder de werkingssfeer van voornoemd artikel te vallen. Hetzelfde dient vastgesteld te worden met betrekking tot de bijna-arrestatie van uw zoon toen hij na zes uur 's avonds nog buiten aan het spelen was met andere jongeren (CGVS p.10; CGVS-Vragenlijst d.d. 12/08/2019 vraag 3.5). Er was blijkbaar een avondklok van kracht maar uit niets blijkt dat uw zoon geïseerd werd omwille van een andere reden dan enkel het overtreden van de avondklok (CGVS p.10). Bovendien lieten de autoriteiten, dankzij de moeders van zijn vrienden, uw zoon en zijn vrienden gewoon gerust.

Wat betreft de problemen die uw familieleden in Nicaragua kenden, moet aangestipt worden dat deze evenmin aanleiding geven tot het hebben van een beschermingsnood. U slaagt er echter niet in, in concreto aan te tonen dat u omwille van de door u beweerde problemen van uw familieleden actueel bij terugkeer naar Nicaragua een vrees voor vervolging heeft in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming

Uw advocaat meent dat u automatisch recht heeft op de toekenning van de vluchtelingenstatus omdat uw nicht M. Z., L. D. (o.v. X) door het CGVS werd erkend als vluchteling (CGVS p.19). Tijdens uw laatste verblijf in Nicaragua kwam u te weten dat uw nicht L. D. tegen de dood van haar zoon J. C. protesteerde vanuit België (CGVS p.8). De zus van J. C., M. G., diende ook een aanklacht in bij de afdeling van de mensenrechten in Nicaragua omwille van de dood van haar broer (CGVS p.9,15). Uit de vaststelling van de beschermingsnood van uw nicht kan echter geen conclusies getrokken worden voor uw verzoek om internationale bescherming. Elk verzoek om internationale bescherming moet op basis van zijn eigen merites rekening houdend met de individuele omstandigheden van de verzoeker beoordeeld worden.

U werd naar eigen zeggen drie keer bezocht door Sandinistische sympathisanten, een eerste keer in de tweede of derde week van mei 2018, een tweede keer in juli 2018, en een laatste keer op 14 of 15 juli 2018 (CGVS p.8-10,12). Ze vroegen u louter naar informatie omtrent uw activiteiten en naar uw familieleden, maar verder waren er voor u geen gevolgen (CGVS p.8-9,15). Tijdens het laatste bezoek ontkende u deel te nemen aan de protesten tegen de regering en gaven de Sandinisten u de waarschuwing mee dat als iemand gaat protesteren die als terrorist wordt beschouwd en een gevangenisstraf van vijftien tot twintig jaar riskeert (CGVS p.10). U heeft echter geen enkele informatie over uw familieleden gelost (CGVS p.8,15). Daarenboven gebeurden deze praktijken schijnbaar niet alleen bij u, maar ook bij uw burens en de andere inwoners van de wijk (CGVS p.17; CGVS-Vragenlijst d.d. 12/08/2019 vraag 3.5). U nam tijdens uw laatste verblijf in Nicaragua ook nooit deel aan een politieke manifestatie gericht tegen de regering en u bent zelfs geheel niet meer politiek actief geweest sinds 2001 (CGVS p.4,10,15). Bovendien blijkt dat de Sandinisten u na het laatste bezoek van 14 of 15 juli 2018 met rust lieten tot aan uw definitief vertrek zeven maanden later op 18 februari 2019 (CGVS p.6,10,12,18). Het enige wat de Sandinisten nog deden was u om de twee weken of om de maand uitnodigen voor hun vergaderingen door een briefje onder uw deur te schuiven (CGVS p.17). Ze zagen hier blijkbaar geen graten in ondanks uw banden met de oppositie. Hieruit blijkt dat u niet bijzonder werd geïseerd of aangepakt omwille van uw familiale band met oppositieleden. Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dat u zelf verder geen problemen met de autoriteiten kende (CGVS-Vragenlijst d.d. 12/08/2019 vraag 3.7). G. kreeg door haar protest te maken met bedreigingen en moest drie keer verhuizen, zo weet u (CGVS p.15). Ondanks dat u zich ook bedreigd voelde door de drie huisbezoeken van de Sandinisten, zag u het nut niet in van zelf ook te verhuizen (CGVS p. 18). U leefde toch al zo goed als ondergedoken, aldus uw redenering (CGVS p.18). Bovendien is G. reeds gestopt met haar protest en woont ze blijkbaar nog steeds in Managua (CGVS p.15). Dat u dan bij terugkeer actueel vervolgd zou worden omwille van de activiteiten in het verleden van deze familieleden is dan ook een blote bewering. Bovendien is het frappant dat u zelfs niet kunt aangeven waar D. momenteel verblijft (CGVS p.11).

Verwacht mag worden dat u, eens in veiligheid in België, hier navraag zou hebben over gedaan bij uw familieleden indien u daadwerkelijk omwille van hem problemen zou hebben gekregen in Nicaragua. U verblijft volgens u in de Verenigde Staten (CGVS p.11). Zoals eerder is gebleken heeft u zelf ook helemaal geen rechtsreeks contact meer gehad met de Sandinisten sinds 14 of 15 juli 2018, zijnde de laatste zeven maanden van uw verblijf in Nicaragua (CGVS p.6,10,12,18). Nadien kwamen ze enkel langs om u uit te nodigen voor hun vergaderingen, meestal door een briefje onder de deur te schuiven omdat u niet open deed. Wat ze ook deden bij de burens (CGVS, p.17). U haalt namelijk niet aan dat ze gevolg gaven aan uw afwezigheid op die vergaderingen. U ondervond zodus geen noemenswaardige problemen ondanks dat u steeds op hetzelfde adres bleef wonen waardoor u makkelijk te vinden was (CGVS p.5,18). Dat men voordien louter informatie aan u kwam vragen over uw activiteiten en naar uw familieleden (CGVS p.8-9,15) kan op zich geenszins gelijkgesteld worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Hierbij kan nog worden toegevoegd dat u blijkbaar zonder problemen een toestemming om met uw zoon naar het buitenland te reizen, en paspoorten voor u en uw zoon kon bekomen op 1 juni 2018. Vervolgens verliet u tevens zonder belet Nicaragua vanuit de internationale luchthaven Augusto C. Sandino te Managua met uw eigen paspoort onder uw eigen naam (zie ingediend document nrs 1 en 4; CGVS p.18). U erkent trouwens zelf dat mensen die het land niet uit mogen worden tegengehouden op de luchthaven (CGVS p.18). Uw argumentatie dat u en uw zoon een vroege vlucht namen kan hier niets aan wijzigen (CGVS p.18). Uw verklaring dat jullie een vlucht namen om vijf à zes uur in de ochtend zodat jullie niet in de spitsuren zaten blijkt overigens niet te kloppen (CGVS p.18). Uit jullie vluchtgegevens blijkt immers dat jullie vlucht uit Managua vertrok om acht minuten voor acht (zie administratief dossier).

Uit voornoemde vaststellingen blijkt dat er geen indicatie bestaat dat u daadwerkelijk wordt vervolgd of zou worden vervolgd door de autoriteiten bij een terugkeer naar uw land van herkomst.

Bij een terugkeer naar Nicaragua vreest u daarnaast voor uw zoon dat hij zoals uw achterneef J. C. zou kunnen omkomen door geweld van de regering en de Sandinisten (CGVS p.10,12). U heeft echter niet in concreto kunnen aantonen waarom uw zoon precies zou worden gevisieerd door de regering. Zo meent u dat hij zal worden gevisieerd indien hij ooit zou deelnemen aan antiregeringsprotesten en omwille van het loutere feit dat hij jong is (CGVS p.12). U stelt anderzijds dat u vreest dat de Sandinisten uw zoon zouden kunnen rekruteren (CGVS p.12-13). De Sandinisten viseren namelijk jongeren om hen te doen toetreden zodat ze hen kunnen indoctrineren met hun ideologie (CGVS p.12-13). Ze trachten jongeren met geld, studiebeurzen en allerlei beloftes te overtuigen (CGVS p.12). In het midden gelaten waarom de Sandinisten uw zoon die uit een familie van opposanten afkomstig is zouden willen rekruteren (CGVS p.13), kan uit voorgaande algemeenheden en hypothesen vanzelfsprekend geen persoonlijke vrees worden aangetoond. U dient in dit verband deze vrees in hoofde van uw zoon in concreto aannemelijk te maken. U bent echter niet geslaagd aannemelijk te maken dat u, wat betreft uw zoon, actueel een individuele vrees voor vervolging koestert. Ook uw verklaring dat indien uw zoon zich niet bij de Sandinisten aansluit, hij niet zal kunnen deelnemen aan allerlei (sport)activiteiten waardoor hij op dit vlak sociaal wordt uitgesloten van andere jongeren (CGVS p.12-14), is louter hypothetisch. Bovendien is dit motief allerminst zwaarwichtig genoeg om gelijkgesteld te kunnen worden met een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of met ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

U gaat verder en vreest voor uw zoon ook dat hij bij een terugkeer niet langer naar een privéschool maar naar een publieke school zou moeten gaan waar hij dus zou worden geïmpregneerd met Sandinistische overtuigingen (CGVS p.12). Tijdens uw laatste verblijf in Nicaragua schreef u uw zoon in een publieke school in omdat u geen stabiele job vond (CGVS p.12). Uw zoon heeft echter nog geen dag op een publieke school doorgebracht en u zou hem opnieuw naar een privéschool kunnen sturen van zodra u weer stabiel werk hebt (CGVS p.12). Deze motieven zijn bovendien van socio-economische aard en ressorteren bijgevolg niet onder het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren wegens hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat uw zoon een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uw moeder ondersteunde u financieel toen u in Nicaragua geen werk had (CGVS p.12-13). Indien u dit motief effectief als vrees zou zien, is het verwonderlijk dat u nagelaten heeft haar te vragen om bij te springen in de kosten om uw zoon naar een privéschool te (blijven) laten gaan.

Ook aan uw vader heeft u dit niet gevraagd en uw broer en zus konden u niet constant ondersteunen, aldus uw verklaringen (CGVS p.13). Er mag bovendien nogmaals opgemerkt worden dat de reis van u en uw zoon naar België geheel werd gesponsord door uw moeder aan 1100 à 1200 euro per persoon, met andere woorden een veelvoud van de schoolkosten om uw zoon naar een privéschool te sturen (CGVS p.6,13).

Omwille van het geheel van bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde relaas en voorgelouden vrees.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Nicaragua van december 2018**, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel gevisieerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige documenten die nog niet werden besproken zijn niet van die aard om de eerdere vaststellingen te wijzigen. Uw paspoort dat van uw zoon, uw identiteitskaart, uw rijbewijs en de verblijfskaart van uw vader zijn enkel een bewijs van identiteit, nationaliteit en verblijf, die niet ter discussie staan. De toestemming om met uw zoon naar het buitenland te reizen kan binnen dezelfde categorie worden opgedeeld, daar deze enkel aantoont dat u desbetreffende toestemming had. Het stuk is in ieder geval niet in staat om aan voorgaande constatering iets te veranderen. Wat ook geldt voor de afdrukken van de Whatsapp-conversaties tussen uw moeder en uw nicht L. D., de twee internetartikels over de dood van uw achterneef J. C.. Dat uw moeder en uw nicht L. D. contact hadden met elkaar en dat uw achterneef Juan Carlos werd neergeschoten tijdens protesten wordt immers niet betwijfeld. Deze documenten tonen echter niet aan dat u bij terugkeer naar Nicaragua persoonlijk gevisieerd wordt. Met de foto's, (nieuws)video's, internetartikels en over de algemene (veiligheids)situatie in Nicaragua toont u evenmin een vrees voor vervolging aan in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Deze artikels heeft u immers via internet opgezocht, hebben geen betrekking op u (CGVS p.16) en kunnen derhalve geen andere waarde worden toegekend. Kortom u legt al deze stukken voor ter ondersteuning van uw verklaringen, maar ze vermogen niet de voorgaande vaststellingen omtrent uw relaas wijzigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een beoordelingsfout aan alsook de schending van de Vluchtelingenconventie van 1951 ondertekend te Genève; artikelen 48/3, 48/4 en volgende alsook artikel 62 van de Vreemdelingenwet; de motiveringsplicht, meer bepaald de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29 juli 1991; artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM) en het zorgvuldigheidsbeginsel (noodzakelijkheid al de elementen van het dossier in aanmerking te nemen en het dossier over een voorzichtige wijze te behandelen).

Na een theoretische uiteenzetting over de bewijslast en de samenwerkingsplicht stelt verzoeker vooreerst dat verwerende partij onduidelijk is over de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Hij licht dit toe als volgt. *“In de bedenkingen die het CGVS maakt in de bestreden beslissing lijkt het vooral te hameren over de ongeloofwaardigheid van de vrees van verzoeker, dit omdat hij zich redelijk passief opstelde, hij niet verhuisde en veel tijd nam om zijn vertrek te regelen en tenslotte omdat de autoriteiten de maanden voor zijn vertrek maar weinig ondernamen tegen hem. Uit dit allemaal stelt de verwerende partij dat zijn vrees niet gegrond is of het reëel risico op ernstige schade niet aangetoond is. Echter zijn de feiten die verzoeker aanhaalt als de basis van zijn vrees niet betwist. In tegendeel, de verwerende partij neemt deze feiten in overweging en besluit dat deze, in de context van verzoeker, niet kunnen volstaan om de gegrondheid van zijn vrees of de realiteit van het risico in geval van terugkeer aan te tonen. Deze niet betwiste feiten zijn de volgende: De nicht van verzoeker werd als vluchteling erkend omdat zij vanuit België protest voerde tegen de dood van haar zoon die tijdens een protest door de autoriteiten werd neergeschoten. Deze gebeurtenissen staan vast. De achterneef van verzoeker werd omwille van zijn steun aan de oppositie ontvoerd en mishandeld. Een poging tot moord werd tegen hem gepleegd. Deze gebeurtenissen liggen aan de basis van de vlucht van deze persoon en werden het voorwerp van een persartikel. Dat dit plaatsvond staat evenzeer vast. Dat de sandinistische sympathisanten tot driemaal bij het huis van verzoeker zijn langsgekomen en vragen stelden over zijn eigen activiteiten en zijn familieleden die reeds in de vizier zijn van de autoriteiten wordt ook niet betwist. Dat hij door deze personen ook zelf gewaarschuwd werd en impliciet bedreigd is evenmin betwist. Het wordt ook niet betwist dat de zoon van verzoeker tweemaal verwikkeld werd in schietincidenten die echter niet specifiek tegen hem werden gericht. Hij werd ook bijna opgepakt omdat hij samenschoolde met andere jongeren terwijl er een avondklok was. Deze accumulatie van incidenten en gebeurtenissen doen verzoeker beseffen dat hij in gevaar zal zijn en het risico zal lopen vervolgd te worden omwille van zijn familieband met notoire opposanten. Hij vreest ook dat zijn zoon in problemen zou geraken omwille van de algemene veiligheidssituatie en de algemene repressie tegen de jongeren en de studenten in het land. Hij vreest ook dat zijn zoon harder en onredelijker aangepakt zou kunnen worden omwille van zijn familiale context. Hij neemt dan de beslissing om een ondergedoken leven te leiden in afwachting tot zijn vertrek naar de Verenigde Staten. De procedure om een verblijfstitel in de VS te verkrijgen neemt maanden in beslag. Op een zeker ogenblik voelt verzoeker dat dit geen uitweg zou kunnen zijn. Verwerende partij meent dat de handelingen van verzoeker die niet sneller naar België vlucht, land waar hij een sociaal en familiaal netwerk heeft, de geloofwaardigheid van zijn vrees ondermijnt. Verwerende partij verliest uit het oog dat verzoeker al jaren in België heeft gewoond en dat hij hier een negatieve ervaring heeft gehad. Hij had niet de intentie om hier terug te keren. Dat hij uiteindelijk besliste om naar België te komen is omdat hij geen andere leefbare uitweg zag aan zijn eigen situatie. Verwerende partij houdt ook weinig rekening met het feit dat verzoeker ondergedoken leefde tijdens de maanden dat hij in Nicaragua leefde, uit vrees voor vervolgingen. De argumentatie van verwerende partij dat verzoeker zelf niet politiek actief is of niet heeft deelgenomen aan protestmarsen neemt niet weg dat zijn vrees vervolgd te worden omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden, activiteiten die niet betwist worden en vervolgingen die evenmin betwist worden, onderzocht moet worden. Inderdaad, indien het risico voor vervolging voldoende aannemelijk zou zijn is het feit dat verzoeker vervolgd zou worden omwille van de politieke activiteiten van zijn familieleden gelinkt met de vluchtelingenconventie op basis van de criteria van politieke overtuiging en van het behoren tot een sociale groep. Inderdaad, wat zijn politieke overtuigingen ook zijn kan er worden gesteld dat de autoriteiten hem gelijkaardige politieke overtuigingen zouden toeschrijven. Conform artikel 48/3, § 5 van de wet van 15.12.1980 zou dit een voldoende aanknopingspunt zijn met de Conventie van Geneve. Daarnaast is het ook redelijk te stellen dat verzoeker mogelijks vervolgd zou zijn om druk uit te oefenen op zijn politiek actieve familieleden, of al vergelding voor de oppositie van deze familieleden.*

Het debat betreft dus niet de feitelijke omstandigheden die verzoeker aanhaalt, maar enkel de waarschijnlijkheid van het risico, of, anders gesteld, de gegrondheid van zijn vrees. Dit risico inschatten houdt per definitie een toekomstgericht onderzoek van het risico in geval van terugkeer in Nicaragua. Om dit risico correct in te schatten, moet er rekening worden gehouden met het profiel van de verzoeker (familielid van politieke opposanten), de ervaring van verzoeker (die al ondervraagd en gewaarschuwd werd door de autoriteiten) en de gekende informatie over het land van herkomst. Familieleden van personen die deelnamen aan betogingen lopen een risico op vervolgingen door de autoriteiten. Dit blijkt uit de toegevoegde informatie. P. 10 van de COI Focus wordt er gesteld : "Many of the arrests are made by the police and pro-government armed elements, who raids homes, threaten family members and take people away without specifying the charges (...)". P. 18 wordt dit bevestigd : "Moreover; in some cases these measures have been extended to relatives who have also been subjected to threat/* Het blijkt ook dat getuigen van mensenrechtenschendingen ook geïnterviewd worden. P. 14 van de COI Focus wordt er gesteld: "In turn, the UNHCR has observed that the people leaving Nicaragua in order to seek asylum are (...) witnesses of human rights violations". Nog verder wordt er duidelijk gesteld dat personen die niet aan de betogingen deelnamen maar de betogers in één of andere vorm hebben gesteund een risico lopen, p. 27 : "Even people that have not actively participated at the protests, but have provided some kind of support or assistance to someone who was demonstrating, are at risk". Deze informatie versterken de geloofwaardigheid van het relaas van verzoeker. Deze informatie spreekt de analyse van verwerende partij, die stelt dat de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn, duidelijk tegen. Vervolgingen van familieleden van politieke opposanten vindt plaats en de vrees van verzoeker, die ondervraagd werd en bedreigd is niet hypothetisch of irrationeel. Integendeel, deze vrees wordt gerechtvaardigd door deze informatie. Aangezien de informatie bevat in de documentatie waaruit blijkt dat getuigen van mensenrechtenschendingen en familieleden van personen die als opposant beschouwd een risico lopen zelf vervolgd te worden is het niet onaannemelijk dat verzoeker door de Nicaraguaanse autoriteiten geïnterviewd wordt en gescreend zal worden bij terugkeer. Dit wordt ook bevestigd door twee belangrijke rapporten over de situatie in Nicaragua die door de COI Focus geciteerd worden: Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR), Report on Human rights violations and abuse in the context of protests in Nicaragua, august 2018 (<https://www.ohchr.org/Documents/Countries/N1/HRHumanRightsViolationsNicaraguaAprAug2018EM.pdf>); <https://www.oas.org/en/iachr/reports/pdfs/Nicaragua2018-en.pdf>) en Inter- American Commission on Human Rights, Report on gross human Rights violations within the framework of the social protests in Nicaragua, June 2018. Wat het rapport van OHCHR betreft kan men verwijzen naar p. 17, § 31, p. 17: "31. Pro-Government armed elements, at times together with police, allegedly carried out and participated in many house raids and illegal arrests, often based on allegations by local informants. In some cases, several members of family (primarily young males) would be apprehended in such operations. (...).P. 28, § 74 : "74. Based on OHCHR monitoring of the human rights situation and documentation of cases, the following patterns have emerged regarding detention: (...) Cases of collective detentions are common, including of family members;" Wat het rapport van de IACHR betreft kan men verwijzen naar p. 9, § 12: Moreover; several testimonies taken by the IACHR cite attacks, acts of intimidation, threats, including death threats, and smear campaigns against young demonstrators, student leaders, human rights defenders, family members of the victims and members of religious orders in the country. " (Zie ook p. 81, § 252) P. 10, § 18: "Additionally, the Commission notes that the victims' family members were afraid of filing complaints with the National Police because they felt intimidated by potential retaliation from this institution. " p. 61, §191 : "In particular, the Commission voices its special concern regarding accounts testifying to the existence of such practices as threats of torture or death, beatings, and threats to harm family members, committed with the intention of eliciting information about others involved in the protests and movements against the current government." p. 73, § 232: "232. The IACHR wishes, in particular, to stress the widespread mistrust among victims, family members, and representatives and their reluctance to file complaints with the institutions responsible for investigating crimes committed in connection with the protests. Victims and family members repeatedly pointed to the lack of credibility of the National Police and the Public Prosecutors' office because allegedly those institutions could not be relied upon to be independent. Likewise, the Commission notes that family members of the victims were afraid to file complaints with the National Police because they were frightened of police reprisals. During its visit to Nicaragua, for instance, the Commission received the testimony of a family member who was arrested by the police while he was attending the funeral service of a family member who died in connection with the protests. Civil society organisations also told of situations in which National Police officers had attended funeral sendees in order to ask family members and others questions. In its comments on the draft version of this report, the State of Nicaragua rejected "the supposed mistrust of filing complaints. " The State said that the Public Prosecutors ' Office had received more than 60 complaints from the next of kin of those who had died, as well as numerous denunciations of damage to public and private property that demonstrated the

population 's trust in the institution.” p. 82, § 258: “258. As regards threats, as noted above, the IACHR received complaints of threats made by state agents and third persons. In this respect, the Commission heard, among others, the testimony of a woman attorney who is defense counsel for an adolescent male who was accused of the crime of murder and illegal possession of arms. As a result of that legal representation, she became the victim of death threats outside the courts of Managua, where she was intercepted by “citizens in motor vehicles” (“ciudadanos motorizados”) who warned that if she did not drop the case she or a member of her family would show up dead.” Dit is ook bevestigd door bronnen die niet werden gebruikt in het opstellen van de COI Focus, zoals het rapport van de GIEI van de IACHR van 21 december 2018 (https://gieinicaragua.org/giei-content/uploads/2019/01/Cil_F1_NICARAGUA_EXECUTIVE_SUMMARY_eng.pdf). “These wounds will not heal easily, unless full assistance, with due regard to truth, justice and reparation is provided to those individuals who lost their loved ones (...) and those who suffered persecution or threats as family members of the victims. Dit is nog eens bevestigd door een rapport van Human Rights Watch (Crackdown in Nicaragua, Torture, Ill-Treatment and Prosecutions of protesters and opponents, juni 2019)” die een compilatie van getuigenissen van slachtoffers van de repressie presenteert waar er duidelijk blijkt dat er vaak bedreigingen geuit worden tegen familieleden, alsook vervolgingen: p. 25: ‘The police officers threatened Contreras’ children and mother, calling them by name and promising to arrest and shoot them in the head if she did not denounce leaders of the April 19 Movement, a social movement that arose in protest of the brutal crackdown, and other opposition leaders.’ p. 26: “One night in early June, police officers appeared at the door of the Sanchez family house in their small town in the north of Nicaragua. They suspected her father, who had openly opposed Ortega’s government in the 80s, had given two of his pistols to anti-government demonstrators. Her father managed to slip away as the police arrived, so when 10 policemen entered the house, only Sanchez, her mother, three younger sisters, and her 3-year-old son were present and hiding. The policemen ransacked the house, found them all, and handcuffed Sanchez and her mother. “The kids were crying, ”Sanchez recounted to Human Rights Watch. “With a gun against my head, one policeman said: “Bitch, today we will kill you and your father Where are the weapons? If you don’t tell me the truth, I will kill your mother. ” Sanchez begged them not to hurt her family, confessing to having participated in the protests and saying that it was all her fault. She said the policemen laughed at her and one said, “Let’s not kill her; let’s do her. ” Two of the police officers then raped her in front of her family. They then left. ”p. 28: “The masked man then gave Rivas a cellphone and told him that it would ring in a few days and he would receive instructions. If Rivas did not comply, the masked man continued, someone would kill his family.” p. 71: “After his arrest, armed pro-government groups harassed Maldonado’s family in Jinotepe for about a week. On August 3, unknown individuals broke into their house when nobody was home. During the following days, people threw stones at the house and spray painted the walls with the words “terrorist”, “murderer” and “lead” (or plomo in Spanish, which alludes to bullets). Government supporters often wrote on social media that « terrorists” should be prescribed plomo”. Al deze informatie toont duidelijk aan dat de vrees van verzoeker niet irrationeel of ongeloofwaardig is of was. In tegendeel het risico op vervolging is bijzonder hoog en rechtvaardigt de toekenning van een internationale bescherming. In het algemeen heeft verzoeker coherente, consistente, precieze en aannemelijke verklaringen afgelegd, wat een positieve indicatie is voor geloofwaardigheid, en zijn die niet in strijd met de informatie die beschikbaar is over de context van Nicaragua. De verwerende partij heeft niet voldoende rekening gehouden met het Nicaraguaans context om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van de vrees van verzoeker. Het legaal verkrijgen van een paspoort en het legaal vertrek van verzoeker, alsook zijn redelijk lang verblijf wegen weinig tegen het gedocumenteerde risico op vervolging en de reeds gekregen bedreigingen die, conform artikel 48/7 van de wet van 15.12.1980, een omkering van de bewijslast inhoudt. Verzoeker heeft ook een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt, werden voorgelegd, zijn verklaringen zijn samenhangend en aannemelijk en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; hij heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, en zijn algemene geloofwaardigheid moet worden vastgesteld. Alle voorwaarden om hem het voordeel van de twijfel te gunnen zijn vervuld. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging omwille van zijn al dan niet toegeschreven politieke opinie of het behoren tot de sociale groep van familieleden van politieke opposanten. De actor van vervolging is de staat, zodanig dat hij geen bescherming kan genieten in de zin van artikel 48/5, § 2 en artikel 48/3 van de wet van 15.12.1980 en er geen veilig en redelijk intern vluchtalternatief mogelijk is in de zin van artikel 48/5, § 3 van de wet van 15.12.1980. Het statuut van vluchteling moet hem worden erkend.”

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing en het bewijs van de pro deo aanstelling toe aan het verzoekschrift.

3. Aanvullende nota

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer waarbij een document van Landinfo van 16 maart 2021 wordt ter kennis gebracht vergezeld van een google translate vertaling getiteld “*Nicaragua: Nicaraguanse regering zwarte lijsten van oppositie*”.

4. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna *Asielprocedurerichtlijn*).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Het verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op verzoekers vrees om in geval van terugkeer naar Nicaragua vervolgd te worden door de Nicaraguaanse autoriteiten en Sandinistische groeperingen die informatie van hem zouden willen bekomen over zijn naar het buitenland gevluchte familieleden en omwille van zijn vrees dat zijn minderjarige zoon zou worden gerekruteerd en geïndoctrineerd door de Sandinisten.

Volgens zijn verklaringen verbleef verzoeker samen met zijn ex-partner tussen 2012 en mei 2018 in België, waar momenteel ook zijn moeder, zijn oom, nicht en ex-partner verblijven. De moeder van verzoeker heeft momenteel geen verblijfsvergunning in België, maar heeft een aanvraag tot regularisatie om medische redenen aangevraagd. Zijn oom F.C., J.J. en zijn nicht M.Z., L.D. zijn in België erkend als vluchteling. De zoon van zijn nicht M.Z.L.D., J.C. werd tijdens straatprotesten tegen de regering op 20 april 2018 in Nicaragua doodgeschoten. Uit de bestreden beslissing blijkt dat zijn nicht M.Z.L.D. een in België een verzoek om internationale bescherming indiende naar aanleiding van de dood van haar zoon J.C., haar protesten hiertegen en de bedreigingen die ze van de Nicaraguaanse autoriteiten nadien ondervond en door verwerende partij als vluchteling werd erkend. Het administratief dossier bevat geen verdere informatie over de redenen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus aan deze persoon. Over de redenen waarom verzoekers oom als vluchteling werd erkend wordt niets vermeld in de bestreden beslissing en ook in het administratief dossier is hierover geen informatie opgenomen.

Volgens zijn verklaringen keerde verzoeker in mei 2018 terug naar Nicaragua nadat zijn relatie met zijn ex-partner beëindigd was en ging er wonen in het huis dat eigendom is van zijn moeder (notities PO, p. 5). Kort na zijn terugkeer naar Nicaragua werd verzoeker thuis opgezocht door een groep Sandinisten die informatie wilden over hem en zijn moeder, broers en zussen en ook over zijn nicht M.Z.L.D. (p. 8) Ook in juni en op 14 of 15 juli 2018 werd verzoeker thuis opgezocht door Sandinisten waarbij zij opnieuw informatie vroegen over zijn moeder, broers en zussen en over zijn werk en of hij deelnam aan de protesten (notities PO, p. 9). Bij het laatste bezoek uitten zij een bedreiging door hem er op te wijzen dat ingevolge een nieuwe wet deelnemers aan protesten tegen de regering als terroristen worden beschouwd en 15 tot 20 jaar gevangenisstraf riskeren. Volgens zijn verklaringen was, kort voor verzoekers aankomst in Nicaragua, in april en ook eind mei 2018 verzoekers zoon aanwezig bij een aanval van paramilitairen op een winkelcentrum en een markt, maar kon hij ontkomen. Dit greep verzoeker heel erg aan omdat zijn achterneef J.C. op 20 april 2018 was doodgeschoten tijdens een protestbetoging tegen de regering en verzoeker vreesde dat dit ook zijn zoon kon overkomen. Verzoeker verklaart dat hij overlegde met de moeder van zijn zoon om de toestemming te krijgen hem mee te nemen en dat hij in eerste instantie naar zijn broers en zussen wou gaan die in de Verenigde Staten verblijven. Evenwel was het Amerikaanse consulaat gesloten tussen mei en december 2018 en bleek hij geen visum te kunnen krijgen om naar de Verenigde Staten te gaan. Uiteindelijk vertrokken verzoeker en zijn zoon op 18 februari 2019.

5.2. Verzoekers vrees voor vervolging is voornamelijk gebaseerd op zijn vrees dat hij in geval van terugkeer naar Nicaragua zal worden geïndoctrineerd door de autoriteiten via Sandinistische groeperingen omwille van de problemen die zijn familieleden hebben gekend met de Sandinistische autoriteiten.

De Raad stelt vast, zoals terecht opgeworpen door verzoeker, dat de bestreden beslissing onduidelijk is over de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers relaas. Enerzijds worden in de bestreden beslissing de voorgehouden feiten die verzoeker zelf inroept en de feiten waarvan zijn familieleden het slachtoffer werden als dusdanig niet betwist maar wordt anderzijds uit de in de bestreden beslissing weergegeven vaststellingen geconcludeerd dat *“er geen indicatie bestaat dat u daadwerkelijk wordt vervolgd of zal worden vervolgd door de autoriteiten bij een terugkeer naar uw land van herkomst”*. Ook de voorgehouden feiten met betrekking tot zijn zoon, met name het feit dat hij aanwezig was tijdens twee aanslagen door paramilitairen en dat hij ei zo na door de politie werd meegenomen wegens het niet respecteren van de avondklok worden als dusdanig niet betwist. Wel wordt gesteld dat verzoeker niet kan aantonen waarom zijn zoon zou worden gevisieerd door de regering en dat zijn vrees dat hij zou gevisieerd worden indien hij ooit zou deelnemen hypothetisch is en dat zijn vrees dat zijn zoon niet langer naar een privé-school zou kunnen gaan omdat hij daarvoor niet voldoende financiële middelen heeft en dat hij in een publieke school zou worden *“geïmpregneerd met Sandinistische overtuigingen”* van socio-economische aard zijn en dus niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de vluchtelingenconventie. Nergens uit de bespreking van de door verzoeker ingeroepen feiten in de bestreden beslissing kan blijken dat getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen. De algemene conclusie van verwerende partij, met name dat *“omwille van het geheel van bovenstaande elementen dient geconcludeerd te worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaarde relaas en voorgehouden vrees”* vindt dus geen steun in de determinerende motieven van de bestreden beslissing en staat er integendeel haaks op.

Verder stelt de Raad vast dat uit de beoordeling in de bestreden beslissing van de door verzoeker voorgelegde documenten blijkt dat de bewijswaarde ervan niet in twijfel wordt getrokken, maar dat wordt vastgesteld dat hij hiermee evenmin een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaalde in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk maakt.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op consistente wijze zijn vrees voor vervolging door de Nicaraguaanse autoriteiten en de Sandinisten steeds verbonden heeft aan zijn affiliatie met zijn familieleden die omwille van hun deelname aan protesten of aanklachten tegen de overheid problemen kenden met de Sandinisten.

In dit verband wijst verzoeker in het bijzonder op de dood van zijn achterneef L.M.J.C. die tijdens een straatprotest tegen de regering werd doodgeschoten op 20 april 2018. Verzoekers verwantschap met L.M.J.C. wordt niet betwist door verwerende partij en verzoeker legt ter staving 2 artikelen neer waarin bericht wordt over zijn dood tijdens de protesten en ook whatsapp conversaties tussen zijn moeder en de moeder van L.M.J.C. om de familieband met zijn nicht aan te tonen (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 6 en 5). De nicht van verzoeker, M.Z.L.D., moeder van de vermoorde L.M.J.C., die op het ogenblik van deze tragische gebeurtenis reeds in België verbleef, klaagde daarop de dood van haar zoon aan en stelde daarover onder meer openlijk vragen aan de Consul van Nicaragua in België, zoals blijkt uit het artikel dd. 19 mei 2018 over de dood van L.M.J.C., waarin ook een foto is opgenomen waarin diens moeder een foto van het stoffelijk overschot van L.M.J.C. toont. De Raad ziet geen redenen om de verwantschap tussen verzoeker en L.M.J.C. en M.Z.L.D., die door verwerende partij niet betwist wordt, in twijfel te trekken. Uit zijn verklaringen blijkt verder dat verzoeker in mei 2018 naar Nicaragua terugkeerde en dat hij in de tweede of derde week van mei 2018 bezoek kreeg van Sandinistische sympathisanten die hem vragen stelden over zijn moeder en nicht M.Z.L.D. (notities PO, p. 8), waardoor het aannemelijk lijkt dat dit bezoek verband zou kunnen houden met de aanklacht van zijn nicht in Brussel. Verder verklaart verzoeker dat zijn nicht M.Z.L.D. gedurende verschillende periodes in hun huis in Managua woonde, onder meer toen zij 15-16 jaar was, in 2011 en 2012 en ook in 2016-2017 toen zijn moeder haar hielp om naar België te komen. Verzoeker verklaart hierover bovendien dat *“in de wijk waar we woonden wisten ze dat ze bij ons woonde”* (notities, PO, p. 15).

Voorts stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen de zus van L.M.J.C. - M.G. die nog steeds in Nicaragua verblijft - een klacht indiende bij de afdeling mensenrechten in Nicaragua. Hiervan legt verzoeker geen stukken neer. Verzoeker verklaart evenwel over M.G. dat zij protesteerde samen met de *“Moeders van April”* en dat haar moeder haar vroeg om dit niet meer te doen omdat zij vaak posts plaatste op Facebook en daardoor vaak bedreigd worden en hierdoor 3 maal moest verhuizen (notities PO, p. 15). Ook twee andere familieleden van verzoeker hebben volgens zijn verklaringen ernstige problemen gekregen met de Nicaraguaanse autoriteiten. Een achterneef, M.D., zoon van de dochter van zijn oom aan moederszijde werd volgens verzoekers verklaringen ontvoerd door een paramilitaire groepering, mishandeld en beschoten, maar kon ontsnappen en deed aangifte bij een mensenrechtenorganisatie en verblijft momenteel op een onbekende plaats.

Een andere neef, M.V., kreeg problemen met de Nicaraguaanse autoriteiten omwille van berichten die hij postte over de protesten en ontvluchtte het land met zijn vrouw en kinderen naar de Verenigde Staten.

Uit dit alles blijkt dat een aantal familieleden van verzoeker daadwerkelijk het slachtoffer zijn geworden van de repressie door de Nicaraguaanse autoriteiten na de protesten van april 2018. Voorts stelt de Raad vast dat twee familieleden van verzoeker in België werden erkend als vluchteling, met name zijn oom F.C.J.J. en zijn reeds vermelde nicht M.Z.L.D.. Noch in het administratief dossier noch in de bestreden beslissing is enige informatie opgenomen met betrekking tot de redenen waarom zijn oom als vluchteling werd erkend door verwerende partij. De bestreden beslissing vermeldt met betrekking tot zijn nicht M.Z.L.D. dat zij omwille van de dood van haar zoon J.C., haar protesten hier tegen en de bedreigingen die zij hierna ondervond een verzoek om internationale bescherming indiende en op 1 maart 2019 door verwerende partij erkend werd als vluchteling. Het administratief dossier bevat evenwel geen verdere informatie hierover.

De Raad kan de commissaris-generaal bijtreden in zoverre in de bestreden beslissing wordt gesteld dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld en dat uit de erkenning van de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoekers niet en oom niet automatisch volgt dat verzoeker zelf nood heeft aan internationale bescherming.

De Raad herinnert er aan dat in het arrest *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* het Hof van Justitie oordeelde dat Richtlijn 2011/95 niet voorziet in verlening van de vluchtelingenstatus of van de subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punt 48) en dat elke beslissing over de verlening van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie aan de voorwaarden voor de verlening van de status voldoet. Het doel van de richtlijn is immers om te bepalen of de verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of een risico op ernstige schade heeft. Hieruit volgt dat de nood aan internationale bescherming niet zonder meer kan worden vastgesteld of een internationale beschermingsstatus worden toegekend op grond dat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt.

Evenwel trad het Hof de advocaat-generaal bij in zijn stelling dat dit niet verhindert dat “*wel rekening moet worden gehouden met de bedreigingen waaraan een gezinslid van een verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of deze verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade*” (HvJ, 4 oktober 2018, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov*, nr. C-652/16, punten 50-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van de Kwalificatierichtlijn volgens de welke “*Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen*”.

Zoals hoger reeds aangehaald, verklaart verzoeker dat hij, na zijn terugkeer naar Nicaragua, tot driemaal toe bezocht werd door Sandinistische sympathisanten en dat zij een eerste maal in de tweede of derde week van mei 2018 informatie vroegen over hemzelf, zijn moeder, zijn broers en zussen en over zijn nicht M.Z.L.D.. Hij licht over dit incident toe dat zij onder meer vroegen waar verzoeker zich mee bezighield, of hij de enige was die daar woonde en ook of er een manier was waarop verzoeker zijn nicht kon bereiken. Hij verklaart dat hij pas daarna vernam dat zijn nicht de dood van haar zoon had aangeklaagd vanuit België en vragen had gesteld aan de consul van Nicaragua (notities PO, p. 8) en stelt dat “*ik kan u het niet met zekerheid zeggen, dat ze rechtvaardiging wilden waarom de moeder en zus dat deden, maar de regering ging dus op die manier tekeer tegen familieleden van slachtoffers met pesterijen en bedreigingen en in sommige gevallen ook arresten*” (notities PO, p. 8). Bij een tweede bezoek door Sandinistische sympathisanten in juni 2018 werd opnieuw geïnformeerd naar zijn moeder, zussen en broers en werd hem gevraagd of hij deelnam aan de protesten tegen de regering (notities PO, p. 9). Waar verzoeker met betrekking tot beide bezoeken geen gewag maakt van specifieke bedreigingen aan zijn adres, verklaart hij dat hij zich wel bedreigd voelde tijdens het derde bezoek van de Sandinistische sympathisanten omdat zij hem een wet toonden die de regering had goedgekeurd en op basis waarvan deelnemers aan protesten beschouwd worden als terroristen en een gevangenisstraf van 15 tot 20 jaar riskeren (notities PO, p. 10). De Raad stelt vast dat uit de door verzoeker bijgebrachte landeninformatie blijkt dat deelnemers aan protesten tegen de regering ook in de maanden na de protesten van april 2018 werden opgepakt en beschuldigd werden van terrorisme (zie Human Rights Watch, “*Crackdown in Nicaragua*”, June 2019, p. 72 e.v.), zodat zijn verklaringen over de bedreiging met

potentiële beschuldiging van terrorisme in elk geval niet in tegenstrijd is met objectieve landeninformatie. Verder blijkt ook uit de in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie dat personen die zelf niet deelnamen aan de protesten maar familielid zijn van deelnemers aan de protesten in april 2018 het slachtoffer werden van intimidatie en bedreigingen door de veiligheids- en politiediensten (zie bijvoorbeeld CGVS, *“Nicaragua. Country of Origin Report. Nicaragua”*, December 2018, p. 10). De vaststelling dat verzoeker zelf niet deelnam aan de protesten sluit bijgevolg niet uit dat hij door Sandinistische sympathisanten werd bezocht en gewaarschuwd dat hij als een terrorist zou worden beschouwd indien hij zou deelnemen aan betogingen, zoals hij verklaart. Gelet op de hoger gedane vaststellingen met betrekking tot de betrokkenheid van een aantal familieleden bij de protesten en de gevolgen die zij daarvan droegen, is het dan ook aannemelijk dat verzoeker de aandacht trok van de Sandinisten en dat deze bij hem informeerden naar zijn nicht, moeder en broers en zussen. Uit zijn verklaringen blijkt dat verzoeker niet weet waar zijn achterneef M.D. momenteel verblijft. Hij verklaart dat hij hierover contact had met zijn moeder maar dat zij geen informatie wilde geven over zijn verblijfplaats uit angst (notities PO, p. 11). Dat hij hierover geen navraag zou hebben gedaan, zoals wordt gesteld in de bestreden beslissing, strookt dus niet met zijn verklaringen en kan niet worden bijgetreden. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen ook dat hij op regelmatige tijdstippen een briefje onder zijn deur vond met een uitnodiging voor hun vergaderingen. Hij verklaart hierover dat zij niet alleen bij hem langskwamen maar ook bij de burens en andere bewoners en dat *“hetgeen ze deden was een papertje voor de deur leggen om me uit te nodigen voor de vergaderingen”* (notities PO, p. 17). Uit het geheel van zijn verklaringen blijkt dat het niet om een persoonlijke uitnodiging ging, maar integendeel een briefje dat aan alle buurtbewoners werd bezorgd. Dat zijn afwezigheid op deze vergaderingen zonder gevolg bleef en dat de Sandinisten geen graten zagen in het uitnodigen van verzoeker ondanks zijn banden met de oppositie, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, leidt dan ook niet noodzakelijk tot de conclusie dat hij niet in het vizier van de Sandinisten zou gestaan hebben. Waar anderzijds in de bestreden beslissing de bezoeken door de Sandinisten aan zijn huis als *“informatief”* worden omschreven in de bestreden beslissing en dus niet als vervolging kunnen worden aangemerkt, werd hierboven reeds gewezen op het feit dat deze moeten beoordeeld worden in het licht van de vervolging waarvan een aantal familieleden het slachtoffer werden en wijst de Raad er bovendien op dat het onderzoek naar verzoekers vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling impliceert en dat de afwezigheid van vervolging voor diens vertrek uit Nicaragua het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in geval van terugkeer geenszins uitsluit.

Wat betreft het late vertrek van verzoeker uit Nicaragua, stelt de Raad het volgende vast. Uit zijn verklaringen en de door verzoeker neergelegde documenten blijkt dat verzoeker verklaarde dat hij nadat zijn zoon eind mei 2018 voor een tweede keer op een openbare plaats getuige was van een schietpartij door paramilitairen, besliste om Nicaragua definitief te verlaten. Hij diende daarvoor evenwel nog een aantal documenten te verzamelen, zoals het paspoort van zijn zoon en de toestemming van de moeder van zijn zoon om met verzoeker naar het buitenland te reizen. Beide documenten werden neergelegd door verzoeker. Hieruit blijkt dat beide documenten door verzoeker verkregen werden op 1 juni 2018 (administratief dossier, stukken voorgelegd door de asielzoeker, stukken 1 en 4). Evenwel verliet verzoeker samen met zijn zoon Nicaragua pas op 18 februari 2019 terwijl het laatste door verzoeker vermelde incident – waarbij zijn zoon samen met een vriend bijna gearresteerd werd – door verzoeker wordt gesitueerd half augustus 2018. De Raad stelt samen met de commissaris-generaal vast dat een relatief lange periode is verstreken tussen het laatste incident dat verzoeker aanhaalt en het eigenlijke vertrek uit Nicaragua. Verzoeker verklaart zijn aarzeling om eerder Nicaragua te verlaten door het feit dat hij van plan was om naar de Verenigde Staten te trekken maar dat het Amerikaanse consulaat gesloten was tussen mei en december 2018 en dus geen visum kon krijgen. Gelet op het feit dat verzoekers vader en broers en zussen in de Verenigde Staten verblijven, lijkt het de Raad niet onaannemelijk dat verzoeker in eerste instantie naar de VS wou vertrekken en zijn vertrek dan ook zo lang mogelijk uitstelde. Verzoeker verklaart hierover bovendien dat hij wachtte tot november tot de ambassade weer zou opengaan en vervolgens met zijn moeder sprak die zei dat ze zijn tickets zou kopen (notities PO, p. 16) waaruit blijkt dat hij pas stappen ondernam om een ticket te kopen toen bleek dat er geen mogelijkheid was om naar de VS te gaan. In dit verband stelt de Raad ook vast dat hij verklaarde dat hij ook de optie had om naar Costa Rica te vertrekken maar dat hij daar geen familie had en dat uiteindelijk België als enige optie overbleef omdat hij hier familie had (notities PO, p. 17).

In casu is de Raad van oordeel dat gelet op bovenstaande vaststellingen met betrekking tot zijn familieleden, zijn geloofwaardige verklaringen met betrekking tot de bezoeken van de Sandinisten en het mogelijke verband met de vervolging waarvan zijn familieleden het slachtoffer zijn geweest, niet kan uitgesloten worden dat verzoeker in de toekomst gevisieerd zou kunnen worden door het regime.

De tijdsspanne tussen de laatste incidenten waarbij verzoeker en zijn zoon betrokken waren en hun uiteindelijke vertrek uit Nicaragua, kan *in casu* dan ook als dusdanig niet volstaan om te besluiten dat verzoeker geen gegronde vrees vervolging heeft in Nicaragua.

Zoals hierboven reeds aangehaald vereist het onderzoek van verzoekers vrees voor vervolging een toekomstgerichte beoordeling. De Raad herinnert er aan dat overeenkomstig artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet het verzoek om internationale bescherming moet worden beoordeeld op objectieve, individuele en onpartijdige wijze en moet daarbij onder meer worden rekening gehouden met *“alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen van het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast”*. *In casu* moet het verzoek om internationale bescherming worden onderzocht en beoordeeld vanuit verzoekers vrees om vervolgd te worden op grond van een toegeschreven politieke overtuiging. Dit vereist in de eerste plaats een goed begrip van de huidige politieke en veiligheidssituatie en de manier waarop de Nicaraguaanse autoriteiten actueel omgaan met (vermeende) opposanten van het regime en de risico's die familieleden van dergelijke opposanten daarbij lopen.

Het is bijgevolg essentieel te beschikken over voldoende actuele objectieve landeninformatie, niet alleen met betrekking tot de periode van de protesten en de eerste maanden na deze protesten in april 2018, zoals beschreven in het rapport waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, maar ook met betrekking tot de manier waarop de Nicaraguaanse autoriteiten op dit ogenblik omgaan met familieleden van personen die in het verleden hebben deelgenomen aan protesten of die publiekelijk, zoals verzoekers niet, de wandaden van het regime tijdens de protesten hebben aangeklaagd.

In dit verband kan de Raad slechts vaststellen dat in de bestreden beslissing verzoekers verklaringen op geen enkele manier beoordeeld werden in het licht van objectieve landeninformatie met betrekking tot Nicaragua en verder dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het kader van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar het Country of Origin Report Nicaragua dat dateert van december 2018.

De meest recente door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde landeninformatie die niet wordt geciteerd in het COI Report, waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, dateert van juni 2019 en heeft slechts betrekking op de slachtoffers van deelnemers aan de protestbetogingen in 2018. Het door verzoeker door middel van een aanvullende nota bijgebrachte rapport van Landinfo, dateert van 16 maart 2021 en gaat in op het bestaan van zwarte lijsten van tegenstanders van het regime en bevestigt dat alle door Landinfo gecontacteerde bronnen bekend zijn met het bestaan ervan, maar dat er weinig details bekend zijn. Verder wordt in het document ook enerzijds vermeld dat het moeilijk is voor personen die op deze zwarte lijsten staan om het land via officiële grensovergangen te verlaten, maar anderzijds ook dat er ook mensen lijken te zijn die op een zwarte lijst stonden en toch via een officiële grensovergang het land konden verlaten. Voor zover hieruit kan blijken dat de vaststelling dat verzoeker en zijn zoon een paspoort konden bekomen en legaal konden vertrekken uit Nicaragua als dusdanig niet doorslaggevend is voor de beoordeling van verzoekers vrees voor vervolging, bevat het verder evenwel evenmin relevante informatie voor de beoordeling van het vervolgingsrisico voor familieleden van personen die door het regime zijn vervolgd. De Raad stelt bijgevolg vast dat onvoldoende recente informatie, noodzakelijk om het toekomstig risico op vervolging in het geval van verzoeker, in geval van terugkeer naar Nicaragua, op correcte wijze te beoordelen, voorligt.

5.3. Gelet op het voorgaande en gelet op het gebrek aan eigen onderzoeksbevoegdheid ontbreekt het de Raad in deze stand van zaken aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bijgevolg dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 11 maart 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig augustus tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET